

Arrest

nr. 343 004 van 18 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DENAMUR
Brugmannlaan 60
1190 VORST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 30 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 30 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. DENAMUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2025 legde de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ POLBRUNO op 30/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)1992

geboorteplaats: /

nationaliteit Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

* 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

* 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ POLBRUNO op 30/06/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende zich op 27/05/2024 op de gemeentedienst van Waver aan om informatie in te winnen in het kader van een samenwoning. Betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen in het kader van deze procedure en zou zijn teruggekeerd aangezien hij op 30/06/2025 verklaarde 2 maanden geleden in België te zijn toegekomen. Hij verklaart tevens een neef in België te hebben. Bovendien, het feit dat de vriendin en de neef van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 851 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM, Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

* Artikel 74/14 §3. 1° : er bestaat een risico op onderduiken,

* Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende zich op 27/05/2024 op de gemeentedienst van Waver aan om informatie in te winnen in het kader van een samenwoning. Betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen in het kader van deze procedure en zou zijn teruggekeerd aangezien hij op 30/06/2025 verklaarde 2 maanden geleden in België te zijn toegekomen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene diende zich op 27/05/2024 op de gemeentedienst van Waver aan om informatie in te winnen in het kader van een samenwoning. Betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen in het kader van deze procedure en zou zijn teruggekeerd aangezien hij op 30/06/2025 verklaarde 2 maanden geleden in België te zijn toegekomen.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ POLBRUNO op 30/06/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van witwassen.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen;

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1 a in het luik bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3" in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980. dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende zich op 27/05/2024 op de gemeentedienst van Waver aan om informatie in te winnen in het kader van een samenwoning. Betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen in het kader van deze procedure en zou zijn teruggekeerd aangezien hij op 30/06/2025 verklaarde 2 maanden geleden in België te zijn toegekomen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene diende zich op 27/05/2024 op de gemeentedienst van Waver aan om informatie in te winnen in het kader van een samenwoning. Betrokkene

heeft geen verdere stappen ondernomen in het kader van deze procedure en zou zijn teruggekeerd aangezien hij op 30/06/2025 verklaarde .2 maanden geleden in België te zijn toegekomen. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ POLBRUNO op 30/06/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

Op 30 juni 2025 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod van drie jaar op aan verzoeker.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ POLBRUNO op 30/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer; die verklaart te heten:

Naam : (...)

Voornaam : (...)

Geboortedatum : (...)1992

geboorteplaats : I

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bent is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30/06/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[X] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of

[ ] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ POLBRUNO op 30/06/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van witwassen.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden, Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende zich op 27/05/2024 op de gemeentedienst van Waver aan om informatie in te winnen in het kader van een samenwoning. Betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen in het kader van deze procedure en zou zijn teruggekeerd aangezien hij op 30/06/2025 verklaarde 2 maanden geleden in België te zijn toegekomen. Hij verklaart tevens een neef in België te hebben. Bovendien, het feit dat de vriendin en de neef van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 851 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 852 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. (...)"

Op 1 juli 2025 kreeg verzoeker opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten, weliswaar zonder vasthouding met het oog op verwijdering.

Met een schrijven van 15 juli 2025 van de gemachtigde aan het gesloten centrum te Vottem werd verzoeker vrijgelaten om 'administratieve redenen'.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, van het vertrouwensbeginsel, de rechten van verdediging meer bepaald het hoorrecht, van het principe elementen à décharge aan te brengen en van het recht op een eerlijk proces, zoals neergelegd in artikel 6 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

"En ce que la décision de la partie adverse du 30/06/2025 est motivée notamment
- par rapport au fait que le requérant ne dispose pas d'un titre de séjour en règle
- et par rapport au fait que le requérant se livrerait à du blanchiment
- et que ce comportement pourrait nuire à l'ordre public.

Qu'en ce qui concerne l'absence de titre de séjour, le requérant était bien titulaire d'un titre de séjour espagnol valable jusqu'au 27/03/2024 ;

Que ce titre de séjour est actuellement expiré mais que le requérant va se rendre en Espagne pour le faire prolonger ;

Que par contre la motivation selon laquelle il se livrerait à du blanchiment d'argent est totalement erronée;

Qu'en effet le fait que le requérant a été trouvé en possession d'environ 6.400€ sur lui lors de son arrestation ne suffit à fonder la prévention de blanchiment ;

Qu'en effet le requérant ne se livre à aucune activité illicite ;

Que ce n'est parce que des personnes habitant dans le même immeuble que lui (au troisième étage alors que le requérant habite au deuxième étage) se livreraient à du trafic de drogue que le requérant doit également être automatiquement soupçonné de se livrer à la même activité !!

Qu'en effet la provenance de l'argent détenu par le requérant n'est nullement délictueuse ;

Que l'argent qu'il détenait provenait pour une partie (3.000€) d'économies qu'il avait réalisées lorsqu'il vivait et travaillait en Espagne ;

Que le reste de ce montant soit 3.000€ provenait des suites d'un accident qu'il avait subi et pour lequel il avait été indemnisé ;

Que les 400€ de monnaies restantes provenait d'une petite activité de livraison de plats à domicile ;

Que le requérant dispose de toutes les informations relatives à la provenance de son argent mais qu'elles se trouvent dans son GSM saisi par la police ;

Qu'il se trouve actuellement dans une situation délicate puisqu'il est incapable de se défendre contre une accusation fort grave de blanchiment, contestée et non fondée à défaut de pouvoir recourir aux informations qui se trouvent dans son GSM saisi ;

Que le fait de détenir de l'argent liquide ne peut fonder la prévention de blanchiment dans la mesure où le requérant, qui n'a pas de compte en banque, était obligé de conserver son argent en liquide sur lui ;

Qu'aucun élément ne permet de douter de la bonne foi du requérant à qui on n'a pas donné la possibilité de se justifier ;

Que son conseil a écrit au procureur du roi de Bruxelles pour signaler son intervention et demander à ce que les preuves de nature à disculper le concluant, contenues dans son GSM, soit analysées et que le requérant puisse sur cette base fournir les informations nécessaires "

Que malheureusement cette situation va prendre un certain temps ;

Que le requérant souhaite répondre aux questions de la police et démontrer sa bonne foi et ainsi pouvoir être lavé de tous soupçons et également récupérer ses objets personnels énumérés ci-dessus ainsi que son argent;

Que pour qu'il puisse collaborer à cette enquête il doit être présent en Belgique ;

Que la décision litigieuse doit donc être annulée vu qu'elle viole les dispositions visées au moyen ;

Que l'interdiction d'entrée de 3 ans, n'a aucune justification raisonnable dans la mesure où le requérant à un titre de séjour en Espagne, qu'il doit juste le faire renouveler et que d'autre part il est en mesure de démontrer que les objets et l'argent liquide qu'il détenait ne sont pas d'origine délictueuse et que dès lors l'infraction de blanchiment mise à sa charge n'est pas fondée ;

Qu'en fait la décision litigieuse repose uniquement sur l'infraction de blanchiment qui est totalement contestée par le requérant ;

Que le requérant n'a pas été condamné, mais fait l'objet de simples soupçons de se livrer à une activité délictueuse ;

Qu'il doit pouvoir se défendre et se justifier et donc pouvoir rester en Belgique un certain temps et ne pas être frappé d'une interdiction d'entrée ;

Que les 2 décisions prises le 30/06/2025 privent le requérant du droit de se défendre et de se justifier pour éviter une condamnation pénale infamante et lourde de conséquence ;

Que ces 2 décisions sont mal motivées et violent les dispositions visées au moyen relatives à la motivation des décisions administratives et également l'article 6 de la CEDH ;

Qu'il y a lieu d'annuler les 2 décisions attaquées".

Verzoeker betwist het motief dat hij geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij stipt aan dat hij wel in het bezit is van een vervallen Spaanse verblijfstitel, die geldig was tot 27 maart 2024. Hij erkent dat de verblijfstitel vervallen is, maar stelt weldra naar Spanje te zullen gaan om de titel te verlengen. Wat betreft het motief dat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan witwassen, is dit volledig verkeerd. Ook al werd verzoeker gevonden in het bezit van ongeveer 6400 euro cash, mag hieruit geen bewijs voor witwassen worden afgeleid. Hij verklaart zich niet met onwettige activiteiten bezig gehouden te hebben. Het feit dat personen in hetzelfde gebouw verblijven, die zich wel bezighielden met drugshandel, houdt niet in dat verzoeker ook automatisch moet verdacht worden hiervan. Verzoeker verklaart dat de helft van het grote

bedrag aan cash dat bij hem werd gevonden te verklaren valt door spaargeld dat hij heeft opgebouwd door te werken in Spanje. De overige 3000 euro betreffen een schadevergoeding, die verzoeker heeft ontvangen naar aanleiding van een accident, en de laatste 400 euro vloeien voort uit een kleine activiteit van het afleveren van maaltijden aan huis. Al de informatie over de herkomst van het geld bevindt zich op zijn gsm, die in beslag werd genomen door de politie. Verzoeker kreeg niet de mogelijkheid om zichzelf te verantwoorden. De raadsman van verzoeker heeft een schrijven gericht aan de procureur teneinde te vragen dat de bewijzen die zijn onschuld aantonen en die in de gsm zijn opgeslagen, zouden worden geanalyseerd en dat verzoeker op die basis de nodige inlichtingen zou kunnen verstrekken. Deze demarche neemt evenwel tijd in beslag. Teneinde te kunnen meewerken aan het onderzoek, moet verzoeker aanwezig zijn op het grondgebied.

Wat betreft het inreisverbod van drie jaar, ligt geen enkele redelijke verantwoording voor, aldus verzoeker. Verzoeker heeft immers een verblijfstitel in Spanje en moet deze enkel vernieuwen. Anderzijds is hij in de mogelijkheid om aan te tonen dat de voorwerpen en het geld in zijn bezit geen delinquente oorsprong hebben en dat bijgevolg het witwassen, waarvan hij wordt beschuldigd, niet gegrond is. Volgens verzoeker is het witwassen de enige grond voor het inreisverbod en wordt dit volledig door hem betwist. Er is geen sprake van een veroordeling, doch louter van enkele verdenkingen. Opnieuw haalt verzoeker aan dat hij zich moet kunnen verdedigen en verantwoorden teneinde een zware strafrechtelijke veroordeling te kunnen vermijden en hij dus niet het voorwerp mag uitmaken van een inreisverbod.

Beoordeling

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Het is echter vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390). Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Waar verzoeker eveneens de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat dit beginsel van behoorlijk bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu licht verzoeker niet toe welke vaste gedragslijn, toezegging of belofte door de gemachtigde werd beschaamd. Verzoeker licht deze aangevoerde schending niet concreet toe, dermate dat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op verschillende rechtsgronden, voorzien in artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”

De Raad wijst erop dat elk van deze rechtsgronden afzonderlijk, indien rechtmatig, op afdoende wijze het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen schragen. Indien verzoeker aldus met succes het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wil aanvechten, dient hij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken. De uitzondering hierop is indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich tegen het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten verzetten, maar verzoeker heeft in casu geen schending van een meer voordelige bepaling in een internationaal verdrag aangevoerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker ingaat op het motief dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij erkent evenwel dat zijn Marokkaans paspoort vervallen is en dat ook zijn Spaanse verblijfstitel vervallen is. Het feit dat hij stelt dat hij wel naar Spanje zal gaan om die verblijfstitel te gaan verlengen, volstaat niet en doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde rechtmatig kon vaststellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, zijnde een geldig paspoort met geldig visum of geldige verblijfstitel in een Europees land. Bijgevolg blijft deze rechtsgrond overeind en volstaat deze in principe voor de afgifte van het bevel om een grondgebied te verlaten.

Het feit dat geen vrijwillige vertrektermijn wordt gegeven, steunt eveneens op verschillende rechtsgronden, voorzien in artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...), of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (...)

5° (...), of;

6° (...).

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Ook de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat, heeft de gemachtigde gesteund op de volgende verschillende rechtsgronden uit artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° (...);

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)”

Bijgevolg geldt wederom dat verzoeker, alvorens het ontnemen van een vrijwillige vertrektermijn met succes te kunnen aanvechten, de onwettigheid van de verschillende rechtsgronden waarop de gemachtigde zich heeft beroepen moet aantonen. De gemachtigde steunt zich daarbij dus ook op een risico op onderduiken. Verzoeker heeft nagelaten om de rechtsgrond aan te vechten dat er een risico bestaat op onderduiken. Bijgevolg hoeft de Raad ook in deze context niet in te gaan op het betoog van verzoeker aangaande het motief dat steunt op de bedreiging voor de openbare orde wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat verzoeker, zowel wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten als wat betreft het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn, telkens een rechtsgrond, die op zich de beslissing kan dragen, onbesproken heeft gelaten.

Het middel kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (zie in die zin RvS 26 maart 2024, nr. 259.255 cassatie).

Wat betreft het inreisverbod voert verzoeker aan dat daar geen enkele redelijke verantwoording voor ligt. Echter, de rechtsgrond voor het inreisverbod vloeit voort uit het feit dat in het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien, zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger aangehaald, heeft verzoeker nagelaten te betwisten dat er een risico op onderduiken bestaat, hetgeen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen kan schragen.

Verzoeker wijst verder op het feit dat hij een verblijfstitel heeft in Spanje en deze enkel moet vernieuwen. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde daarmee rekening heeft gehouden bij het opleggen van het inreisverbod. Zo heeft hij uitdrukkelijk gemotiveerd dat indien verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, het inreisverbod enkel voor België geldt, en dus niet voor Spanje.

Waar verzoeker verder aanvoert dat het witwassen de enige grond is voor het inreisverbod, is dit evenwel niet correct. Zoals hoger gesteld, is de rechtsgrond voor het inreisverbod de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek in het bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de duur van drie jaar heeft de gemachtigde met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak rekening gehouden. Zo heeft de gemachtigde rekening gehouden met het feit dat verzoeker werd betrapt op het bezit van een zeer grote hoeveelheid cash geld, waarvoor verzoeker weliswaar een verklaring geeft, doch niet kan aangenomen worden - zoals verweerder in de nota met opmerkingen aanhaalt - dat alle bewijstukken voor de herkomst ervan enkel op de door de politie in beslag genomen gsm van verzoeker zouden kunnen gevonden worden. Verzoeker kan gevolgd worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij hiervoor werd veroordeeld en dat het dus enkel om verdenkingen gaat. Dit neemt evenwel niet weg dat in het kader van het administratief recht de gemachtigde met alle elementen kan rekening houden, ook als er nog geen veroordeling voorligt. De gemachtigde is er in casu niet toe gehouden, anders dan in het strafrecht, bewijzen "à décharge" voor te leggen. Hij moet wel, zoals vereist door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Verzoeker kreeg evenwel de mogelijkheid om voor diens belangen op nuttige wijze op te komen in het licht van het hoorrecht, aangezien hij kort voor het nemen van de bestreden beslissingen werd gehoord door de federale politie. Hij kreeg de mogelijkheid te wijzen op de specifieke omstandigheden eigen aan zijn zaak zoals onder meer de reden voor zijn verblijf in België, of er redenen zijn die zich verzetten tegen een terugkeer naar Marokko, of er gezondheidsredenen zijn die verzoeker verhinderen te reizen, of verzoeker een relatie heeft of kinderen in België en of verzoeker familie heeft in België of het herkomstland. Met de antwoorden van verzoeker werd rekening gehouden voor het bepalen van de duur van drie jaar. Zo valt hierin op dat verzoeker verklaarde kinderen te hebben in Spanje, maar weze het herhaald dat in geval verzoeker een geldige verblijfstitel voor Spanje heeft, waarvan verzoeker stelt dat dit louter om een verlenging van zijn voorgelegde titel gaat, het inreisverbod enkel voor België geldt.

De enige reden die verzoeker aanhaalt waarvoor hij de komende jaren toch in België moet kunnen zijn, is het feit dat hij zich in rechte moet kunnen verdedigen tegen de beschuldiging van witwassen en zich moet kunnen verantwoorden teneinde een zware strafrechtelijke veroordeling te kunnen vermijden. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich dienaangaande steeds kan laten vertegenwoordigen door diens raadsman. Bijgevolg komen de rechten van verdediging van verzoeker niet in gevaar, ook niet door de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het

voorzichtigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht of van de rechten van verdediging blijkt niet.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

Het betoog van verzoeker kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES